SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 76. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, APRIL 23, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 23-го КВІТНЯ 1988 Ч. 76. РІК XCV

ГУБЕРНАТОР КАНАДИ Є ПАТРОНЕСОЮ СВЯТКУВАННЯ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Оттава (С. Яворський). — Генеральний губернатор Канади Джін Совер погодилась бути почесною патронесою святкувань ювілею Тисячоліття Християнства в Україні.

В листі до д-ра Дмитра Ціпивника, президента Комітету Українців Канади, Дж. Совей висловила своє вдоволення тим, що її запросили стати почесною патронесою цього величного ювілею.

Згода генерального губернатора Канади є важною для української громади в Канаді тому, що дотепер бюро генерального губернатора дуже рідко висловлювало згоду на те, щоб особа, яка репрезентує монарха Британського Коммонвелту і яка в Канаді вважається головою держави, була патроном будь-яких святкувань.

Дж. Сове

Джін Сове народилась в провінції Саскачеван, а середню освіту отримала в Оттаві. Вищі студії вона закінчила в Парижі в 1952 році. Від 1952 до 1972 року. Дж. Сове працювала як журналістка в канадській радіосітці Сі-Бі-Сі.

В 1972 році Дж. Сове була вибрана послом до федерального парляменту від Ліберальної партії з монтреальського району, а в 1974 році була назначена міністром довкілля. Рік пізніше вона стала міністром інформації. У виборах 1979 року вона була перевибрана до парляменту, а в лютому 1980 року була вибрана спікером. На цьому пості вона перебула аж до 14-го січня 1984 року.

У травні 1984 року королева Єлисавета II назначила Дж. Сове губернатором Канади і головнокомандуючим канадських збройних сил.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ СХВАЛИЛА РЕЗОЛЮЦІЮ ПРО 1000-РІЧЧЯ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ

Вашінгтон. — У вівторок, 19-го квітня ц.р., Палата Репрезентантів ЗСА схвалила резолюцію з нагоди 1000-річчя Християнства в Україні, якою натавровує совєтський уряд за переслідування усіх Українських Церков і релігійних громад, і звертає увагу офіційним урядовим чинникам Америки, щоб вони здержались від офіційної участи в урядових святкуваннях, що їх організує компартія, уряд і урядова Православна Церква під керівництвом патріярха Пімена.

Подібну резолюцію (ч. 235) прийняв ще 4-го березня Сенат. Тепер коли обидві палати Конгресу ЗСА прийняли резолюції вони будуть переслані до президента Роналда Регена для свалення і підпису.

Резолюцію в Палаті Репрезентантів вніс конгресмен Вілліям Ліпінскі, демократ з Іллиной в грудні 1987 року. Внескодавцем резолюції в Сенаті був сен. Денніс ДеКонсіні, демократ з Арізони. За кілька місяців спонзорами резолюцій стали 140 конгресменів. Під голосування резолюцію 19-го квітня поставив конгресмен Лі Гамилтон, демократ з Індіяни, який при тому вигoлосив відповідне вступне слово, підкресливши, що 1000-річчя Християнства в Україні є небувалим історичним ювілеєм українців там на батьківщині і тут в діяспорі. Він підкреслив, що американці українського походження внесли чимало вкладу в американську культуру, науку і релігійне життя. Конгресмен Гамилтон висловив надію, що Президент ЗСА підпише спільну резолюцію і зверне увагу на ситуацію в Україні та домагатиметься релігійної свободи для її громадян.

З короткими промовами виступали ще також конгресмен Вілліям Блумфілд, республіканець з Мишигену Стені Гоєр, демократ з Мериленду, Джералд Соломон, республіканець з Ню Йорку, Бенджамін Ґілман, республіканець з Ню Йорку Дон Риттер, республіканець з Пенсильванії, Крістофер Смит, республіканець з Ню Джерзі, Едвард Фіген, демократ з Огайо, Данте Фассел, демократ з Фльориди, Френк Анунсіо, демократ з Іллиной і Луїз Слотер, демократ з Ню Йорку.

Очевидно, бюро Комітету 1000-річчяк Християнства в Україні, Вашінгтонський відділ, та поодинокі українці наполегливо працювали в напрямі прийняття цих резолюцій.

ПОВСТАНЦІ ПРОДОВЖУЮТЬ АТАКИ НА СОВЄТСЬКІ ВІЙСЬКА

Ню Йорк. — Газета „Ню Йорк Таймс" помістила звіт про інтерв'ю, яке її кореспондент Генрі Камм взяв у Пешаварі від Ґульбуддіна Гекматіяра, командира об'єднання сімох головних партизанських груп Афганістану. Г. Гекматіяр заявив, що муджагедіни мають намір посилити атаки на совєтські війська під час їх виведення з Афганістану.

За його словами, партизани запропонували Москві угоду, згідно з якою вони ґарантували б совєтським військам безпеку під час їх евакуації на територію СССР, однак совєти відмовилися вступити у переговори з повстанцями і повстанці тепер мають підставу „атакувати окупантів доти, поки не залишиться ні одного з них".

Нова стратегія партизанів також передбачає атаки лише на великі об'єкти, перш за все на Кабуль, і захоплення одного з великих міст Афганістану. Гекматіяр не повідомив, про яке місто може йти мова, однак західні дипломати в Ісламабаді вважають, що він мав на увазі Кандаґар.

40-річний Гекматіяр має намір створити в Афганістані уряд, який буде керуватися Кораном і ісламськими законами в його власному розумінні. Очолювана ним Ісламська партія вважається найбільш організованою і дисциплінованою з партизанських груп.

Відповідаючи на запитання кореспондента, який політичний лад буде в Афганістані, якщо муджагедіни прийдуть до влади, Гекматіяр заявив, що партизани проведуть вибори і зроблять Афганістан „вільною, незалежною, неприєднаною і ісламською країною". Він ухилився від відповіді на запитання, чи будуть афганські жінки мати право голосу. „Деякі брати мають сумнів щодо цього, — зауважив він, маючи на увазі інших партизанських керівників, — і ми хотіли б не заторкувати суперечливих проблем". Афганські жінки мають право голосу від 1973 року, коли була скинута монархія.

Гекматіяр також відмовився відповісти на запитання про те, чи визнають муджагедіни суверенітет Москви над Середньою Азією: більш радикальні партії, в тому числі очолювана Гекматіяром, вважають звільнення мусулманських областей СССР своїм ісламським обов'язком. Муджагедіни в минулому вчинили кілька рейдів на совєтську територію, викликавши жорстокі репресії зі сторони СССР.

Хоч Пакістан має надію, що афганські втікачі незабаром почнуть повертатися в рідні місця, Гекматіяр заявив, що після підписання женевських угод потік втікачів у Пакістан не припиниться. „Поки триває війна, сказав він, — втікачі не вернуться додому, і далі будуть прибувати сюди". Партизани не визнають женевських угод, бо вони були підписані без участи муджагедінів.

ПОКИЩО НЕМАЄ ВИГЛЯДІВ ДЛЯ ПІДПИСАННЯ ДОГОВОРУ В МОСКВІ

Москва. — Голова американської делегації у переговорах із совєтською делеґацією про частинне роззброєння, а головно зменшення на 50 відсотків стратегічної зброї Пол Г. Ніці, який зі своєю делегацією перебуває тепер разом з державним секретарем Джорджом Шулцом в Москві заявив, що покищо немає великих виглядів на позитивне закінчення переговорі і підписання другого договору між Вашінгтоном і Москвою. Такий договір сподівався підписати президент Роналд Реґен під час четвертої зустрічі на вершинах з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим. Як відомо, Президент ЗСА гостюватиме в Москві від 29-го травня до 2-го червня і це була б добра нагода для підписання договору, чого також сподівалися совєтські керівники.

Лідер демократичної більшости в Сенаті сен. Роберт С.Бирд заявив у четвер, 21-го квітня ц.р., що Сенат не буде дуже спішитися з ратифікацією підписаних президентом Р. Реґеном і М. Ґорбачовим договорів тільки для того, щоб задовільнити Адміністрацію. Бирд не був задоволений заявою Р. Реґена у Спрінгфілд, Масс., у якій він підкреслював повільність дії Сенату, якщо йдеться про ратифікацію вже підписаного договору про редукцію ракет середнього і близького засягу та звертав увагу, що було б добре коли б така ратифікація наступила ще перед його поїздкою до Москви. Сенат вважає таку заяву Президента тиском Адміністрації на законодавче тіло. Перше засідання Сенату в цій справі розпічнеться 9-го травня два й півтижні перед поїздкою Р. Реґена до СССР.

Державний секретар Дж. Шулц із своєю численною делеґацією, яка включає також ген. Коліна І. Повелла, головного дорадника Президента у справах крайової безпеки, прибув у четвер, 21-го квітня до Москви на переговори з міністром закордонних справ СССР Едуардом А. Шеварднадзе і його помічниками. Він, Шулц, зустрівся у п'ятницю на довшій розмові з генеральним секретарем ЦК КПСС М. Ґорбачовим.

Вміжчасі американська і совєтська роззброєнева комісія відбуває окремі наради. Совєтську делегацію очолює Алексєй Набуков, а американську М. Капелман і Пол Г. Ніці. Обидві делеґації мають менш більш такі самі труднощі, які мали у переговорах у Вашінгтоні Дж. Шулц і Е. Шеварднадзе, а саме, вони не змогли розв'язати питання Стратегічної оборонної ініціятиви президента Р. Реґена, тобто антиракетних ненуклеарних апаратів, які покищо є тільки у процесі дослідів.

Сповільнення у переговорах в Женеві в останніх чотирьох тижнях не сприяє бажанні обидвох урядів, тобто ЗСА і СССР, щоб під час перебування Р. Реґена в Москві був підписаний договір про редукцію стратегічної нуклеарної зброї. Зрештою, не можна підписувати другого договору, якщо Сенат не ратифікував ще першого, — кажуть спеціялісти і політичні спостерігачі.

У день приїзду Дж. Шулц і ген. К.І.Повелл зустрінулись в приміщеннях американської амбасади з групою дисидентів і так званих „рефюзниів", яким совєтські власті відмовляються видати візу на виїзд за кордон.

В. Білик переобраний головою Надгадсонської Округи УНСоюзу

Джерзі Сити, Н. Дж. — Річні загальні збори тут переобрали одноголосно Володимира Білика головою Надгадсонського Окружного Комітету Відділів УНСоюзу, який об'єднує відділи Джерзі Сити та Байонну.

В. Білик

Рівночасно були обрані до Окружної Управи: Осип Зубрицький — секретар, Галина Гаврилюк — касир, Петро Палка — член Управи, та члени Контрольної комісії — Павлина Балутянська (голова), Стелла Раєн і Анна Фріц.

Збори відкрив і ними проводив В. Білик, якого вибрали учасники предсідником, а О. Зубрицького секретарем. Після вшанування пам'яти померлих членів Округи секретар попередніх річних зборів Неоніля Сохан відчитала протокол

(Закінчення на стор. 3)

Деякі мешканці Чорнобиля повертаються „домів"

Москва. — Агентство Асошіейтед Пресс, Ройтерс й інші повідомили, мабуть у зв'язку з другою річницею чорнобильської катастрофи, яка була найбільшою дотепер у світі, що нечисленні мешканці Прип'яті й інших місцевостей біля Чорнобиля, які були разо з великою хвилею 115,000 осіб евакуовані з небезпеченої затрусеної нуклеарною радіоактивністю зони, без офіційного дозволу починають вертатися у рідні сторони, до своїх помешкань, не зважаючи на те, що радіоактивність там все ще залишається на небезпечному рівні.

Інформацію про поворот приблизно 100 осіб у чорнобильську зону подало також совєтське пресове агентство ТАСС, кажучи, що чимало осіб не могли закліматизуватися на нових місцях поселення. ТАСС покликається на заяву Олекси Демченюка, заступника міністра внутрішніх справ Української ССР, який сказав, що „ми властиво не маємо, ані морального, ані легального права наказати їм вибратись з їхніх власних хат, крім перестороги, що зона, у якій вони поселились все ще залишається небезпечною з підвищеним відсотком радіяції". Демченюк додав, що міліція, навпаки, старається допомогти старшим особам відремонтувати хати, забезпечити їх паливом, харчами й іншими товарами першої потреби.

ТАСС признається, що у порожній зоні траплялися випадки грабунків і тому міліція допильновує більше як в інших околицях порядку та притягає до відповідальности винних. При тій нагоді ТАСС поінформував про побудову 21,000 нових будинків і 1,500 багатомешканевих домів для евакуованих з чорнобильської зони в інших частинах України, або в недалекому віддаленні від Чорнобиля. Держава виділила для допомоги пошкодованим 1,5 біл. рублів, як відшкодування за втрачене ними власне майно.

В повідомленні Ройтерса говориться і про те, що перших 500 мешканців вже перенеслися жити до новозбудованого міста Славутич в першу чергу ті особи, які працюють при обслуговуванні нуклеарних станцій. Будівельні роботи в новому місті продовжуються і в наступному році там знайдуть помешкання приблизно 23,000 осіб, згідно з передбаченнями ТАСС. Місто Славутич розташоване приблизно 30 миль від Чорнобиля і робітники доїжджають на місце праці автобусами чи власними автомобілями. Згідно з офіційними даними, при обслуговуванні нукеарних реакторів в Чорнобилі працює понад 4,000 робітників. Ідуть роботи над відчищенням 18-милевої зони довкола Чорнобиля, але цей процес триватиме довше, кажуть представники київського і московського упралінь.

У СВІТІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЗСА заявив кореспондентам у Гельсінках, які його супроводжають у поїздці до Москви, що Адміністрація президента Роналда Реґена буде послідвно боронити права вільної плавби у Перській затоці. „Наші військові кораблі перебувають там не для того, щоб провокувати воєнні дії, а щоб обороняти вільну плавбу торговельних кораблів не тільки ЗСА, але також інших країн вільного світу", — заявив Шулц і додав, що охоронну службу виконують у Перській затоці також кораблі інших країн, зокрема Великобританії, Франції, Західньої Німеччини. Відповідаючи на питання про що будуть говорити Р. Реґена і М. Ґорбачов в Москві, Дж. Шулц підкреслив, що крім роззброєння у програмі переговорів є багато важливих політичних, економічних та інших справ. Очевидно, реґіональні проблеми стоятимуть на першому місці.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІЗРАЇЛЯ Їцак Шамір, під час інтерв'ю, яке він дав кореспондентам АП і ДПА, посередньо запросив міністра закордонних справ СССР Едуарда А. Шеварднадзе відвідати Ізраїль коли він в кінці квітня ц.р. відбуватиме свою чергову поїздку по країнах Близького Сходу. „Я думаю, що така візита буде корисною для нас і для Совєтського Союзу", — заявив Шамір. При тій нагоді він додав, що радо зустрінеться ще раз з державним секретарем ЗСА Джорджом Шулцом, хоч під час двох останніх поїздок Шулца на Близький Схід Шамір дуже холодно ставився до його плянів скликання міжнародної конференції завдання якої було б полагодити територіяльні справи палестинців. Згідно зі словами Шаміра, він хотів би із Шеварднадзе обговорити цілий ряд справ, включно зі справою відновлення дипломатичних зв'язків СССР з Ізраїлем і проблему збільшення еміграції жидів з СССР до Ізраїля. Він відмовився від відповіді на питання, хто застрелив заступника Ясіра Арафата у Тунісі Халіля аль-Вазіра.

ПОВЕРНУВШИСЬ З МАНАҐУА, представники антикомуністичних повстанців заявили кореспондентам в Маямі на Фльориді, що переговори з представниками сандіністів не принесли тим разом видних успіхів, але обидві сторони погодились на відбуття чергових зустрічей. Сандіністи хочуть, щоб повстанці припинили бої проти урядового війська, обіцяють в заміну встановити деякі демократичні свободи, але не погоджуються на зміну системи. „Але ми не припинемо боїв і не складемо зброї, поки в Нікараґуа не будуть зроблені зміни в напрямі демократизації країні", — заявили представники контрас.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ РОЗВИНУВ на Філіппінах шалену дипломатичну кампанію проти збереження американських військових баз на філіппінській території, — пише Марк Лернер у газеті „Вашінгтон Таймс". Для поширення своєї пропаґанди серед народу совєти користуються західніми методами, тобто частими пресовими конференціями з участю совєтських високих представників, які притягають більше число кореспондентів. На таких „пресконференціях" пропаґандисти СССР говорять про шкідливість присутности американських баз, про „холодну війну" у міжнародних відносинах. Політичні спостерігачі підкреслюють, що назначення на амбасадора СССР до Філіппін Олеґа Соколова, колишнього високого ранґою дорадника в амбасаді СССР у Вашінгтоні, говорить само за себе. Його завданням було внести нового духа у відносини між Філіппінами і СССР та максимально використати прихильну поставу до східнього бльоку президента Філіппін Коразон Акіно. Недавно у Манілі гостював цілий тиждень заступник міністра закордонних справ СССР Ігор Роґачов з численними своїми дорадниками. Головним прицілом його виступів була також справа американських баз.

Існує можливість поїздки Папи до СССР

Рим. — Агентство Ассошіейтед Пресс повідомило, що заступник головного директора совєтського пресового агентства ТАСС Анатолій Красіков, виступаючи тут на пресконференції, дав до зрозуміння, що теперішні обставини в Совєтському Союзі змінились основно і тому не можна виключити візити в СССР Папи Івана Павла II.

Питання про можливість відвідин Папи в СССР було поставлене Красікову кореспондентами у зв'язку з тим, що в червні цього року совєтська урядова Православна Церква, яку очолює патріярх Пімен, у Загорську розпочинає, очевидно з підтримкою уряду і компартії, церемонії для відзначення 1000-річчя Християнства в Русі-Україні, чи як говориться в оригіналі „християнства на Русі". Раніше Папа неодноразово висловлював бажання відвідати Совєтський Союз. Він, однак, систематично підкреслював, що для таких відвідин треба створити відповідну атмосферу і щоб совєтські чинники погодилися на його відвідини католицьких громад в усіх частинах СССР, зокрема в Литві і в Україні.

Цього тижня, як відомо, Папа закликав совєтських керівників зберігати принципи свободи совісти і не обмежувати прав вірних Католицької Церкви в Україні.

Совєтський представник Красіков заявив, що „жадна із сторін не повинна висувати передумов, якщо йдеться про відвідини Папи до СССР. Якщо говорити про створення відповідних передумов для його поїздки, це справа Ватикану і совєтського уряду". Він при тому додав, що „я абсолютно переконаний в тому, що такий клімат тепер в СССР існує".

А. Красіков колись був головним кореспондентом ТАСС в Римі і добре орієнтується в тамошніх відносинах.

ВЛАДИКА МСТИСЛАВ ПРИЙНЯВ ДЕЛЕҐАЦІЮ КРАЙОВОГО КОМІТЕТУ ТИСЯЧОЛІТТЯ НА АВДІЄНЦІЇ

Владика Мстислав з представниками Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні після авдієнції.

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — Не зважаючи на перевантаження різними справами **у зв'язку з Великодніми Святами** і підготовою до **Провідної Неділі. Блаженніший Владика Мстислав**, первоієрарх УПЦеркви в ЗСА прийняв тут у своїх бюрах, в суботу, 16-го квітня ц.р., восьмичленну делеґацію Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні з метою обговорити різні аспекти соборних святкувань Тисячоліття у цій країні на різних рівнях — крайовому, реґіональному і льокальному.

Делеґація прибула в складі: д-р Юрій Старосольський, голова Президії, д-р Юрій Солтис, голова Ділового комітету, та його члени Вячеслав Вишневський, Уляна Дячук, Євген Стахів, д-р Василь Калинович, інж. Іван Хамуляк і ред. Зенон Снилик. Владика Мстислав як відомо, разом з Владикою Стефаном Суликом очолюють Почесну Президію комітету.

Члени делеґації на вступі склали Владиці Мстиславові побажання здоров'я і всіх благ Божих з нагоди щойно переступленого ним 90-ліття, а відтак поінформували його про заплановані вже імпрези та святкування, просили одобрити їх і причинитися до їх успішного переведення.

Владика Мстислав висловив думку, що хоча ієрархи всіх українських віроісповідань мусять думати і діяти у діяспорному маштабі, бо українці-християни проживають у 23-ох країнах вільного світу, святкування в Америці й Канаді є найбільш важливі, бо тут живуть найбільші скупчення українського люду. Він з притиском вказав на конечність спільних, соборних святкувань, „бож ми всі українці, всі християни". Не зважаючи на спорадичні і не роздумані відхилення від такої настанови — деякі болючі для українського

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

РЕЧНИКИ ДЕПАРТАМЕНТУ крайової оборони заявили, що ЗСА після сутички з іранцями у водах Перської затоки призадумуються над тим, щоби збільшити свої збройні сили в тому районі. В той самий час урядовці Білого Дому, Пентаґон і Державний департамент потвердили, що цілі Америки в тих областях й надалі залишаються незмінними: ЗСА будуть проводжати свої нафтоносні судна під військовою охороною у водах Перської затоки і також судна, власниками яких є інші країни, але під американськими прапорами.

НЕПОЛАДКИ В ДЕПАРТАМЕНТІ справедливости продовжуються і у висліді ще три високі урядники зрезиґнували із своїх становищ. Як відомо три тижні тому відійшли шість інших адвокатів, протестуючи проти очолювання Департаменту справедливости теперішнім головним прокуратором Едвином Мізом. Чи ці останні резиґнації є мотивовані такими ж причинами покищо невідомо.

АМЕРИКАНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО „Даблдей" видало книжку-біографію відомого актора Дагласа Фейрбенкса, мол., п.н. „Салатові дні", яка вже збудила велике зацікавлення прихильників екранного мистецтва.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00. 6 months — $22.00. 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Папа і 1000-ліття християнства України

Передана у „Свободі" з четверга, 21-го квітня, вістка про листа Папи Івана Павла II до Верховного Архиєпископа Кардинала Мирослава Івана Любачівського — це тільки короткий зміст цього звернення Папи. Повний текст буде проголошений, коли тільки стане нам відомий. Значення цього звернення Папи куди ширше й поважніше, аніж на перший погляд виглядає. Те значення у тому, що Голова Католицької Церкви визнає історичну правду про заведення християнства в Україні за князя Володимира, коли Росії ще взагалі не було, бо назва „Россія" появилася вперше аж у XVIII сторіччі за Петра I. Лист Папи появився в короткому часі після появи його Енцикліки, текст якої і ввесь тон вказував на авторство цієї групи кардиналів у Ватикані — Кассаролі, Віллебрандта і Сільвестріні — яка веде проросійську політику.

У цій Енцикліці святу Ольгу названо „російською" княжною і тисячоліття християнства України сполучено з християнством Росії — точно так, як це робить сучасна червона атеїстична Москва. Лист Папи до Кардинала-Патріярха Любачівського, з підкресленням, що цей лист стосується всієї ієрархії УКЦеркви і всіх її вірних, перекреслює цю жалюгідну Енцикліку, яка появилася формально теж, як твір Папи. Та Енцикліка потвердила ще раз правду, що Папа непомильний тільки в інтерпретації Святого Письма — в численних інших справах він може помилятися і помиляється, як кожна смертна людина. Тільки одиницям відомо, яким чином могла появитися така Енцикліка, яка кинула тінь на теперішнього Вселенного Архиєрея, який знає історію Сходу Европи, знає історію Церкви і знає суть комунізму.

Папа Іван Павло II звертається до ієрархії і вірних Української Католицької Церкви. Але тисяча років тому не було у християнській Церкві в Україні розколу — була одна Церква, не було православних ані католиків. Тому лист Папи важливий і для всіх визнавців Української Православної Церкви, бо для теперішніх православних і католиків Володимир Великий однаково дорогий однаково почитаний, як історична постать, яка приєднала Україну до християнізму і його культури.

На превеликий жаль, оця нещасна остання Енцикліка Папи, присвячена тисячоліттю християнства в Україні в інтерпретації совєтського уряду, якому підпорядкована Православна Церква під формальним і номінальним проводом патріярха Пімена, ця Енцикліка пішла в широкий світ і стала водою на млин московської, ворожої Церкві й Україні, політики. Нам треба подбати, щоб й лист Папи до Патріярха Любачівського став відомий усім тим, які читали Енцикліку. Очевидно, що совєтська імперія з її могутнім пропаґандивним апаратом і велетенськими фондами навіть в її теперішній економічній кризі мусить знаходити послух у широкому світі, який цілком неграмотний щодо історії Сходу Европи. Але українська вільна громада таки доказує, що той успіх совєтської забріханої пропаґанди не є стовідсотковий. Велика заслуга у цьому нашого наукового світу, який крім наукових конференцій і доповідей на свому внутрішньому форумі влаштував міжнародну наукову конференцію у Равенні в Італії з участю різнонаціональних учених високої кляси. Велика заслуга Крайового Комітету для вшанування цього тисячоліття, під почесним головством Владик, велика заслуга ієрархії всіх наших Церков, яка зрозуміла, що це така подія і така нагода, яка наказує відкласти набік всі інші застереження.

Український народ був завжди так тісно пов'язаний із Церквою, що ані атеїстична політика займанця в Україні, ані процес природної асиміляції розсіяної в діяспорі української вільної громади того тісного духового зв'язку українських вірних і Церкви не зламає. Роковини тисячоліття християнізму в Україні цю відданість вірних Церкві тільки скріплює. І тут нема різниць віровизнання ані будь-яких інших ліній поділу. Як існує один Господь, так існує одна Християнська Церква, яка всіх нас об'єднує.

о. Юліян Катрій, ЧСВВ

ДУХОВНІ ПОКЛИКАННЯ — МАЙБУТНЄ НАШОЇ ЦЕРКВИ

Живемо в незвичайних, особливих, історичних часах. На наших очах, наче на екрані, діються скорі, небувалі й далекосяглі зміни в кожній ділянці життя. Безустанно чуємо про різні кризи: кризу духа, авторитету, родини, виховання, енергії, економії. Між тими кризами чіткими літерами видніє також криза віри, монашого життя і духовних покликань. Ось один з фактів кризи покликань:

До Святішого Отця Івана XXIII приходить один єпископ з офіційною візитою. Святіший Отець питає його, яка найважливіша проблема в його дієцезії. А він відповідає: „Брак священиків, братів і монахинь — це найважливіша проблема моєї дієцезії". А тоді Папа: „Цього місяця разом із тобою уже відвідало мене 59 єпископів, і 57-ох із них скаржилися на ту саму проблему".

З огляду на щораз менше число священиків, то Папа Павло VI був зарядив, що кожного року місяць квітень був місяцем молитов за духовні покликання.

Криза покликань — пекуча проблема

Брак покликань до духовного й монашого стану — це велика, важлива й пекуча проблема цілої Католицької а втім і нашої Церкви. Каже статистика, щоб могти всім вірним дати відповідну духовну обслугу — цебто один священик на тисячу душ — то Католицька Церква ще потребувала б принаймні 130,000 священиків.

Ще до Другої світової війни 85 відсотків закордонних місіонерів походили з Европи, а сьогодні в Европі багато дієцезій самі відчувають брак священиків. Так, наприклад, Франція має коло 15,000 парафій без священиків. В Італії в Римі один священик випадає на три тисячі вірних. Подібна ситуація у Німеччині, Англії, Австрії і інших країнах Европи. В Центральній і Південній Америці один священик має до обслуги 7, 10,000 осіб.

Брак покликань на священиків — це пекуча проблема і нашої української Церкви. Як без вірних нема Церкви, так і без священиків нема Церкви. Без священиків нічого нам не поможуть і найкращі церкви і навіть золоті престоли. Без священика нема Св. Літургії, нема Св. Тайн, нема науки віри, нема духовного життя в парафії. Тож слушно каже Слуга Божий Митр. А. Шептицький: „Всі вірні мусять зрозуміти, що народові до спасіння треба ревних і святих священиків".

Брак покликань — це також пекуча проблема всіх монаших законів. Монаші закони — це живчик і серце Церкви. Слабий живчик і серце — слаба Церква. В самій Америці покликання до духовних семінарій по Другому Ватиканському Соборі впали на 74 відсотки, а до монаших законів на 68 відсотків. В наслідок того від Собору замкнено в Америці 46 дієцезійних чи монаших семінарій. При кінці Другого Ватиканського Собору було в Америці 26,252 дієцезійних і 21,862 монаших питомців. У 1986 році було вже тільки 5,138 дієцезійних і 3,418 монаших семінаристів.

Причини кризи покликань

Коли є недуга то мусять бути і її причини. Які ж, отже, причини тієї пособорової кризи покликань? Тут згадаємо деякі важливі причини:

1. Дух секуляризму — дух світу.

Це перша причина браку покликань. Дух секуляризму — це погляд на життя не оком віри, оком Божим, але оком світу, оком змислів; не під кутом вічности, але під кутом дочасности. В практиці — це намагання у всім уподібнитися до світу: в думанні, говоренні, поведінці; це втеча від молитви, від жертви й посвяти для своєї Церкви й народу.

Папа Павло VI в енцикліці „Еклесіям Суам" з 6-го серпня 1964 року каже: „Ми маємо до діла зі щораз більшим намаганням відкидати все те із християнського життя, що вимагає жертви або спричинює невигоду. Таке наставлення відкидає практику християнського аскетизму та розважання Божих справ, як щось непотрібне і безхосенне... Ми мусимо бути в світі але не зі світу" (§ 49-50).

Де дух світу, там легковаження і знецінення усього, що духовне, святе, Боже. Там нема цінення духовного стану, для таких він перестає бути ідеалом. „Дух світу — каже один аскет — робить твердим людське серце; затикає їхні вуха; заліплює їхні очі; псує їхній смак; в'яже їхні руки".

2. Дух матеріялізму

Це друга головна причина браку покликань. Де дух матеріялізму, там руїна духовних покликань. Який ідеал більшости людей сьогодні? Чим вони живуть? Про що мріють? Добробут, вигода, приємність, м'яке життя, добра платня, модерний люксус. Так думають батьки, так думають і їхні діти. Де дух матеріялізму, там страх перед жертвою, там брак духа жертви для Бога, для ближніх, Церкви й народу. Дух матеріялізму в зародку вбиває духовне покликання. Це та тернина, про яку каже Св. Євангелія, що вона заглушила добре зерно і не дала йому розвинутися (Мат. 13).

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про силу самозакохання

Якось вчора, читаючи, як звичайно, „Ню Йорк Таймс", застановила нас стаття про „нарцизм" відомого в Ню Йорку тижневика „Ню Йорк" у 20-річчя його існування. Автор, один із членів редакції цієї газети гостро та критично назвав цей ювілей, який відбувся в Ню Йорку при співучасти багато впливових осіб „нарцизмом", чи пак по-нашому прикладом самозакохання.

Ця стаття викликала у нас багато думок, бо, як і завжди, насунулися порівняння із нашим „світом" та із нашими „нарцизами". А є їх, Слава Богу, багато та зустрічаємо їх у різних ділянках життя: в літературі, в науці, у політичному і громадському житті.

Здається, нікому так, як нам українським журналістам, не є долею дане раз-у-раз реєструвати такі докази самозакохання. Воно проявляється найбільше у дописах, у новинках про українське життя, у звітуваннях про різні імпрези чи успіхи. Борони нас Господи проминути якесь прізвище, поставити важливу особу (цю важливість звичайно вирішують „нарцизи" самі) на другому місці, або посадити на кінці головного стола. Тоді зустрічаєтеся із обуренням образами, листами і погрозами, мовляв, „як можна було мене забути"?

Ще більше виявляється сила самозакохання у деяких осіб, які самі проголошують свої успіхи, щоб усі про них знали, хоча часом важко перевірити чи це справді такі надзвичайні успіхи. Інший тип „нарцизів" — це ті, що кохаються у своєму голосі та не можуть пропустити ніколи нагоди, щоб його почути та промовити публічно, дарма, що часом зовсім даному промовцеві не конечне говорити, бож він не має нічого важливого до сказання.

Розгляньтеся, дорогі читачі, у своєму довкіллі і порахуйте, скільки знаєте осіб, які кожну справу зачинають від себе і тільки те, що вони роблять є знамените, а всі інші є лише „пересічними", тільки вони мають право займати довкілля своїми проблемами, своїми успіхами, а для інших не залишається ані часу, ані місця.

Найбільше, однак, вражає та дивує, як той чи інший такий „нарциз" сам пише до преси про свої „блискучі успіхи", про свій „могутній голос", чи свої „непересічні здібності". А нам, редакторам, не завжди можливо перевірити чи справді все це було таке блискуче, могутнє і... непересічне.

Бо хто з нас може оцінювати правдиво знання чи талант іншої людини і відкинути всі прикметники, які ця одиниця сама собі присвоює? Хто може відкинути прикметник „відомий", письменникові, що написав лише одну книжку, маляреві, що зробив одну виставку чи співакові, що ще не перейшов порогів своєї співочої кар'єри. Це саме торкається „відомих" політиків, наукових працівників, які подекуди ще і послуговуються таким науковим ступнем, якого ніколи не мали. Це торкається, однак, лише т. зв. старшої ґенерації, яка ще часом собі дозволяє невластиво уживати титули докторів, магістрів, професорів, тому, що ніхто справді не може цих дипломів перевірити.

Усе це разом творить силу самозакохання, що тепер у нашій спільноті процвітає, сильніше, як давнішими роками.

І в наших міркуваннях про цей феномен насувається думка чи аби це не тому, що тепер у нас брак справді сильних індивідуальностей, яких можна б без їхньої самохвальби признати як справді великих людей?

О-КА

О. Твардовський

„ДИНАМІТ" НЕ ВИБУХНУВ

Під цим заголовком у „Спортивній Газеті" з 31-го березня ц. р. появився репортаж К. Медведєва про події у Києві, що відбулися у зв'язку із футбольними змаганнями київських футболістів з московським клюбом „Спартак". Цитуємо основніші розділи цього репортажу, зміст яких ясно і недвозначно представляє сучасну дійсність в СССР у відносинах між поневоленими і панівним російським народом.

— Мені, пише Медведєв, як і багатьом охоронцям порядку, довелося вдовольнитись уривками коментаря, що долітав з увімкненого на повну потужність приймача автомобіля, який стояв неподалік. Міліціонери, котрі оточили його не подвійним, не потрійним, а, мабуть, десятиразовим кільцем, мало нагадували суворих охоронців порядку. Сподіваюсь, керівництво Міністерства внутрішніх справ дозволить відкрити одну з таємниць київської міліції: майже всі її співробітники — завзяті болільники „Динамо". Але того вечора мало кому пощастило дослухати трансляцію навіть до кінця першої половини. Важко підрахувати, яких матеріяльних і людських витрат коштував цей матч співробітникам МВС. Роботу київської міліції на Республіканському стадіоні могли спостерігати і оцінити всі 100 тисяч глядачів. Проте 26-го і 27-го березня центром події з точки зору охоронців порядку був не стадіон, а залізничий вокзал і територія навколо нього. До чого призводить спалах вандалізму „фанатів", що прикриваються болільницькими гаслами, ми знаємо на жаль, не лише з повідомлень закордонних кореспондентів...

— Згідно з рішенням колегії МВС УССР розроблено спеціяльний плян проведення великих спортивних заходів, — розповідає перший заступник міністра внутрішніх справ УССР генерал-лейтенант В. Дурдинець, який весь вечір 27-го березня керував діями сил охорони порядку на вокзалі (стації), стадіоні та в місті. Але матч „Динамо" — „Спартак" — вийнятковий, тому у взаємодії з московськими колегами (читай з КҐБ — О. Т.), була розроблена спеціяльна операція. Ми заздалегідь провели кілька нарад і тренувань з усіми військовими і цивільними її учасниками... — Ми намагалися передбачити все можливе, — так прокоментував дії своїх підлеглих начальник Управління ВС на транспорті полковник Б. О. Олійник. — Наряди залізничної міліції змінили співробітниками УВСТ сусідніх областей. Транспортна міліція взяла під контроль залізниці по всій території Київської області. Посилені наряди чергували також на всіх стаціях приміських електропоїздів і вздовж полотна на московському напрямку...

Субота, 26-го березня 1988. Почали прибувати болільники. Дехто з них прямо з перону потрапив до лінійного відділу. Міліцейські протоколи зафіксували такі „подвиги" (говориться про російських глядачів — О. Т.), як хуліганство і нецензурна лайка. „Фанати" не взяли в дорогу навіть зубних щіток, зате самогоном і брагою запаслися не менш, як на тиждень... Багато болільників приїхали до Києва, не маючи грошей не те, що на квиток додому, а й на стадіон. Вісьмох таких у супроводі працівників міліції відправили на станцію Хутір Михайлівський, де їх з рук у руки передали співробітникам ГУВС Москви. Очевидно, переданим в руки москвичам і волос з голови не випав, — вони не приїхали без відома начальства, щоб познущатися над „хахлами" в Києві. Та на превеликий їх жаль часи дещо змінилися. Патріотична молодь Київщини приготовилася до прийняття зухвалих „гостей", акціями, що нагадали російським окупантам недавні демонстрації в балтійських країнах і Вірменії. Ось, як дальше описав ці акції вже згаданий К. Медведєв:

„... Неділя 27-го березня 1988 року. Юрми неповнолітніх киян і жителів області заповнили територію вокзалу задовго до фінального свистка футбольного матчу. Групу підлітків, які, набивши камінням (подібно до палестинської молоді в окупованих територіях Ізраїлем — Зам. О. Т.) кишені, рушили „провести" своїх московських гостей, працівники міліції зупинили в районі вулиці Урицького. Такі ж інциденти трапилися на 10 і 11 коліях вокзалу і поблизу північних плятформ. Хоч, як прикро, продовжує Медведєв, але хуліганство деяких горе-болільників „Динамо" змусило перетворити відїзд (російських) болійників на справжню евакуацію. На щастя, працівники УВС повністю контролювали ситуацію.

Год. 19.05. Звільнено і оточено частину касової залі, в якій потім розмістили москвичів. 19.45. Міліція оточила ту частину привокзальної площі, куди мали прибути автобуси з болільниками (москвичами)...

Шанувальникам Динамо — пише дальше Медведєв, — прикро, що їхня улюблена команда програла. Але матч цей дав ще один рахунок. Не менш прикрий — рахунок міліції. 113:32 'на користь' киян. Усі 113 затриманих ввечері і вночі 27 березня в зв'язку з хуліганством на вокзалі були жителями Києва і області. Міліцейська статистика дає приблизний портрет моло-

(Закінчення на стор. 3)

Богдан Ігор Антонич

ТРИ ПЕРСТЕНІ

Крилата скрипка на стіні,
червоний дзбан, квітчаста скриня.
У скрипці творчі сплять вогні,
роса музична срібна й синя.

В квітчастій скрині співний корінь,
п'янливе зілля, віск, насіння
та на самому дні три зорі,
трьох перстенів ясне каміння.

В червонім дзбані м'ятний трунок,
зелені краплі яворові.
Дзвони, окриленая струно,
весні шаленій і любові!

Підноситься угору дах,
кружляє дзбан, співає скриня.
І сонце, мов горючий птах,
і ранок, спертий на вориння.

(Із збірки поезій „Зібрані твори")

ПОСТАНОВИ КОНФЕРЕНЦІЇ СЕРЕДОВИЩА УГВР

V.

б) Після Другої світової війни знайшлася на Заході найбільша досі в історії України політична еміґрація. Це нормально викликало пожвавлення українського політичного життя, в тому й організування партій та політичних центрів. Належно доцінюючи позитивну ролю політичних партій у повоєнному періоді, не можна, однак, не ствердити також їх неґативного впливу на суспільне життя та на політичну культуру серед партійно визначених українців. Зокрема дух партійництва і невластиві методи політичної боротьби довели до фраґментації сил і слабкости наших акцій, що вимагали б об'єднання. Українська політична еміґрація не спромоглася за сорок років на створення справді репрезентативного, дієздатного і тривалого політичного центру тільки через груповість інтересів і перебільшені претенсії до декляративного традиціоналізму чи леґалізму.

Зокрема сьогодні українське політикум перебуває в стані розпорошення і пасивности, що прикривається псевдополітичною дією. Нові спроби формування екзильних псевдоурядів, навіть з претенсіями всеукраїнськости, не є базовані на реальних передумовах і потребах. Середовище УГВР ставиться критично до цих намагань не тому, що саме хоче чи хотіло бути якимсь „псевдоурядом", бо таким воно не є і не бажає стати, але тому, що ці ініціятиви часто ставляться в неповажній формі, вони не викличуть ніякої поважної реакції серед української громади і на Заході. Найголовніше, вони, при такій ментальності й настанові, не створять справді ділового і реального центру, що його вимагала б українська політична рація на батьківщині і в діяспорі. Відкидаючи форми, персональні комбінації і титули та псевдолеґітимні претенсії, ми готові підтримати практичну співпрацю та ініціятиву всіх творчих політичних сил на еміґрації, розумний розподіл функцій і ролей та координацію сил, засобів і проєктів, включно із заходами до створення єдиного політичного центру.

Ми далі стоїмо на становищі, що політичні організації мають рацію існування та дії, тільки вони самі повинні змодернізуватися, себто пристосуватися до дійсности, засвоїти лекції свого і нашого спільного минулого, і представитися поважно, а не карикатурно ззовні. Дуже важливо, щоб хоч частина активнішого елементу молодшої, середущої і старшої ґенерації політичних еміґрантів заактивізувалися в політичній дії. Але до цього повинна причинитися ґенерація, що відходить і яка жаліється на брак послідовників. Навіть якщо окремі організації, міжпартійні коаліції чи центри діють відокремлено, є потреба на узгіднення акцій та консультацію і деякі спільні проєкти. Оскільки певних політичних завдань не можуть чи не вміють виконати політичні групи, є добре, що за них беруться ад гок утворені установи чи комітети (оборона людських прав в Україні, акція в обороні українського імени тощо). Такі й інші політичні завдання, що не є групово партійними, повинні виконувати також органи СКВУ.

Натомість, вважаємо шкідливим всякі намагання будь-яких угруповань керувати і опановувати суспільний сектор та ті цілком неполітичні українські організації, що повинні бути загальногромадськими. Такі намагання приносять велику шкоду громаді, бо вони відштовхують людей від громадської і політичної праці, а водночас шкодять також тим таки політичним групам. У суспільному секторі ми є за суспільною єдністю в багатогранності, проти паралельних громадських централь, проти висування партійних ставлеників на суспільні позиції, яких вони не здатні виконувати. Словом, ми є за справжню політизацію партій і центрів, але за відпартійщення суспільного сектора і за єдність, або координацію дій.

В справі середовища УГВР та його завдань

Середовище УГВР зформувалося, як рух у повоєнному періоді, складений із діячів ЗП УГВР, демократичного крила Організації Українських Націоналістів, що від 1956 року виступає, як ОУНз, частини колишніх вояків УПА, працівників пера і дослідників, що групувалися відпочатку біля газет і журналів „Сучасна Україна", „Український самостійник", видавництва „Сучасність" і дослідної установи „Пролог" та окремих громадсько-політичних товариств — Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби в ЗСА та Українського Канадського Товариства Прихильників Визвольної Боротьби України. Як таке, середовище діяло в різних ділянках життя, визначаючи автономію окремих його складових частин. Наприклад, ОУНз зберігає свою окрему структуру і членство та бере участь в українських міжпартійних контактах цілком автономно.

В основі мети і завдань середовища УГВР є вести акції для допомоги українському народові здобути українську суверенну і соборну державу, побудовану на засадах демократії і справедливого розподілу економічних дібр, в якій джерелом влади буде народ і конституція, яку він створить. Ці та інші мета й завдання були своєчасно з'ясовані на рідних землях. Тому Конференція середовища УГВР уважає для себе зобов'язуючими основні документи організованого українського визвольного руху в Україні, який під час німецької окупації України в 1941-1944 рр. станув на сучасні демократичні позиції, орієнтуючися на проблематику соборної України та на досвід і соціяльно-політичні проблеми нашої нації. Основні документи, які середовище УГВР визнає правосильними є, передусім, постанови Третього Надзвичайного Великого Збору ОУН, який відбувся в Україні 21-го — 25-го серпня 1943 року, з усіми уточненнями і доповненнями Конференцією ОУН в Україні в червні 1950 року, Тимчасовий Устрій, Плятформа і Універсал Української Головної Визвольної Ради, ухвалені Великим Збором УГВР в Україні 11-го — 15-го липня 1944 року, Декларація Української Повстанської Армії з серпня 1943 року та інші документи й писання діячів українського визвольного руху в Україні під час і після закінчення Другої світової війни.

У дусі цих актів і писань, що прибували з України після Другої світової війни та нових позицій сучасної України і її діячів опору, наше середовище розвивало свою політичну думку, яку виправдовує нинішня дійсність. Існує далі потреба глибшого опрацювання наших програмових

(Закінчення на стор. 3)

ПЕРЕСТАВЛЕНІ КОЛОНКИ В ПІДВАЛІ

У IV частині підвалу п. з. „Постанови Конференції середовища УГВР („Свобода" ч. 75, п'ятниця, 22-го квітня ц. р.) після другого абзацу, що кінчається словами: „не стати жертвою імперіялістичних сусідів" пропущено: „хоч незмінною вимогою української політики є тісна співпраця з неросійськими народами СССР і його сателітами, дуже серйозне значення мають для українського народу також його взаємини з російським народом, точніше з тими росіянами, які розглядають режим, що панує у Совєтському Союзі і його політику — поневолення неросійських народів — шкідливою також для самої Росії.

Український організований визвольний рух на українських землях під час Другої світової війни і після її закінчення чітко визначив свої позиції у відношенні до російського народу, не утотожнюючи його з комуністичним режимом і признаючи, що в Совєтському Союзі росіяни позбавлені політичних і соціяльних прав. Таке становище поділяють тепер українські політичні групи всіх профілів. Український народ, який бореться за своє національне, політичне і соціяльне визволення, готовий співпрацювати з російським народом на принципі взаємовизнання і пошанування території України і невтручання у внутрішні справи.

На жаль, досі і тільки зовсім нечисленні одиниці в колах російських діячів на еміграції готові визнати ті принципи у відношенні до неросійських народів імперії, отже, і в відношенні до України. Особливо вражає те, що немає російських політичних чинників, які чітко й послідовно засуджували б поневолення неросійських народів чи хоча б такі його традиційні видозміни, як політику русифікації, яку вели і ведуть усі дотеперішні уряди імперії та що, навпаки, політику русифікації ентузіястично підтримують широкі кола російської суспільности, включно з Російською Православною Церквою. Розцінюючи позитивно заходи порозуміння з кожним народом, отже, і з росіянами, треба обстоювати принципову вимогу, що така співпраця зумовлена їхнім визнанням без будь-яких застережень чи умов державної окремішности України від Росії і засуджуванням всяких дій імперії, що знаменують поневолювання українського народу". Далі повинна слідувати колонка п. з. „До ситуації в діяспорі та серед політичної еміґрації", а по словах „неукраїнським світом" — колонку розпочинають слова: „Великою мірою ці завдання здійснюються"... Ред.

Постанови...

(Закінчення зі стор. 2)

позицій в дусі сучасної міжнародної думки та тих процесів, які відбулися у СССР і на Україні за останні десятиліття і ще проходять тепер. Тому вивчення підсовєтської дійсности і зв'язок з нею важливі не лише під кутом допомоги визвольному рухові в Україні взагалі, але й зокрема в аспекті допомоги у розпрацюванні альтернативної програми, що була б придатна для майбутньої вільної України і вже тепер була б кроком уперед у розвитку української політичної думки.

Вшанували пам'ять Т. Шевченка

У неділю, 6-го березня ц.р., парафія церкви Святого Вознесення у Мейплвуді, Н. Дж., достойно відзначила роковини великого поета Тараса Шевченка.

Після Служби Божої настоятель церкви о. Є. Богуславський у супроводі парафіяльного хору під керівництвом диригента Л. Харченка відправив Панахиду за спокій душі страдника за Україну поета Тараса Шевченка.

Після Панахиди в залі церкви відбулася відповідна програма, присвячена Т. Шевченкові, що її підготовили координаторка молоді Раїса Дідов, солістка і староста церковного хору. Хористи, які були вбрані в національні строї, під орудою диригента Л. Харченка і пяніста Івана Череути виконали невмирущий Шевченків „Заповіт", який присутні вислухали як молитву чи наказ — стоячи. Потім було відспівано „Думи мої, думи мої".

Вступне слово сказав настоятель церкви о. Богуславський. Спогади про Т. Шевченка, про перевіз його труни з Петербургу до Канева і його похорон по мистецьки відчитала Аїда Федоренко, а К. Степовий відчитав „Лебедин" — уривок з поеми Т. Шевченка „Гайдамаки". „Літа орел, літа сизий" віддеклямував учень М. Дубас. Він же зі своїм братчиком Матвієм Дубасом відспівали пісню „Взяв би я бандуру". „Село", уривок з поеми „Княжна", продеклямувала Марія Дубас, а Ксенька Касьяненко дуже гарно виконала на фортепіяні „Ой ходить сон" на слова Т. Шевченка.

Вірша „Тарас Шевченко" деклямував Лука Дубас, а „Думку" — Наталка Дубас.

Потім знову виступив церковний хор і відспівав пісні на слова Т. Шевченка „Реве та стогне Дніпр широкий", „Встає хмара з-за Лиману", „Сонце заходить", „Світе тихий, краю милий".

Диригував у цьому хорі інж. Л. Харченко, акомпаньював Іван Череута, а сольо виконувала солістка хору Р. Дідов.

На закінчення всі присутні відспівали національний гимн.

Керівниця програми, вона ж і координаторка молоді, сердечно подякувала присутнім за їхню участь, о. Євген Богуславський, настоятель церкви Св. Вознесіння, склавши відповідні побажання, подякував диригентові хору, піяністові Череутові, солістці Р. Дідов, хористам і всім тим, що спричинилися до такого успішного відзначення пам'яті нашого незабутнього поета Тараса Шевченка.

К. Степовий

Духовні...

(Закінчення зі ст. 2)

Якраз з духа матеріялізму пливе великий спротив батьків відносно покликань своїх дітей. Папа Павло VI, 24-го березня 1971 року каже до прочан: „Що є першою, вічною, універсальною, модерною спокусою? ...Це спокуса до матеріялізму". А при іншій нагоді він каже: „Ми хочемо розпливатися в добробуті... добра їжа, вигідне ліжко, приємна їзда, мила забава, добра платня — це ідеал. А де ж боротьба, героїзм, що дає людям правдиве й найкраще обличчя?"

3. Дух свободи...

Після віку державного абсолютизму, опісля фашизму і нацизму, де одиниця нічого не значила, прийшов від розперезаного індивідуалізму і свободи. Тепер усе під кутом вигоди для одиниці. Індивідуум і його особа стає чимсь сакральним, недоторкальним, навіть понад Божі й церковні Заповіді, понад науку Св. Євангелії, понад магістеріюм Церкви.

В ім'я особистої свободи Вирховний Суд Америки поставив себе понад П'яту Божу Заповідь і апробував убивство ненароджених дітей, поставивши засаду, що жінка має свободу вибору між життям і смертю своєї ненародженої дитини. Тут на місці слова Св. Апостола Павла, що каже: „Бо всі шукають чогось власного, а не Христа Ісуса" (Фил. 2, 21).

Як лихові зарадити?

Який успішний лік на вищеподані причини браку покликань? Ми всі мусимо здати собі справу, що духовні покликання — це не тільки проблема наших Преосвященних Владик чи монаших Законів, але це проблема кожного члена нашої Церкви, це проблема всіх наших вірних. Усі ми без винятку потребуємо священика від колиски до гробової дошки. Тут не розходиться про існування тієї чи іншої парафії, тут розходиться про існування нашої Церкви поза рідним краєм.

Тож перший і головний обов'язок усіх вірних, щоб часто і щодня молитися і гаряче просити Бога за добрі покликання до духовного стану. Сам Ісус Христос поручає нам молитву за покликання, кажучи: „Просіть, отже, Господа жнив, щоб вислав робітників на свої жнива" (Мт. 9, 38). Покликання кожного священика — це вислід ревних молитов або його батька-матері або добрих побожних душ. Ось приклад: У стейті Айова одна побожна мати, що мала десятеро дітей, щодня молилася, щоб Господь Бог, хоч одну її дитину покликав на свою службу. І Господь Бог вислухав молитов доброї мами. Шість її дочок стали монахинями, один син — священиком, а один монахом-братом. Ось сила молитви за покликання.

В Америці 1979 року запитували батьків: „Чи хотіли б мати сина священиком." І 40 відсотків відповіли: Так! А яку відповідь дали б наші батьки?

Вкінці ще одна справа, в якій усі наші вірні повинні і мусять взяти участь, а це щедра і постійна фінансова допомога для наших спархіяльних і монаших семінарій, бо вони здані на пожертви наших вірних.

Так, отже, від усіх нас, від наших молитов, від нашої жертвенности залежить майбутнє нашої Церкви тут в Америці. Свідчить історія, що ті народи довго проіснували, існують і існуватимуть, що живуть високим ідеалом і готові на всяку ціну і жертву для Бога, для своєї Церкви і свого народу.

Підтримують задум побудови пам'ятника Т. Шевченкові

Джерзі Ситі, Н. Дж. (М. К.). — Заходами й фінансами громадян України плянується поставити у Львові пам'ятник Тарасові Шевченкові в 1989 році з нагоди 175-ліття з дня його народин.

Зараз вирішується вибір площі та проходитиме конкурс на пам'ятник. Вміжчасі в Україні переводять збірки на покриття коштів будови пам'ятника.

У деяких громадян в ЗСА виринула думка включитися до збіркової кампанії. В тій цілі відкрито щадниче конто в „Самопомочі" в Джерзі Ситі", куди проситься пересилати пожертви на будову пам'ятника:

Self Reliance a/c 4703, 558 Самміт Аве., Джерзі Ситі, Н. Дж. 07043.

ФРАНЦУЗЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ корабель відкрив у Перській затоці ще три потужні міни, дві під водою і одну на верху морських хвиль. В це місце були вислані спеціяльні гелікоптери, які при допомозі електронічної апаратури зірвали міни і тим самим прочистили шлях для торговельних кораблів, зокрема оливних танкерів. Вміжчасі іранське пресове агентство ІРНА повідомило, що під час перестрілки між американськими і іранськими кораблями і атаки американських кораблів на оливні плятформи, загинуло 15 і були поранені 29 іранських моряків. Представники Пентагону заявили, що вони не мають жадних інформацій про іранські жертви, тому скептично беруть до уваги іранську інформацію.

ПОНАД 20,000 АНТИУРЯДОВИХ демонстрантів влаштували на вулицях столичного міста Сеулю й інших більших міст маніфестації для відзначення річниці великих протестів в Південній Кореї, які відбувалися там в 1960-их роках. Студенти несли також антиамериканські плякати і домагалися ліквідації американських баз на території Кореї. Уряд президента Рог Таї Ву змобілізував понад 35,000 поліціянтів, які стояли на поготові, але до більшого зудару демонстрантів з поліцією не дійшло.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, ЩО багато конгресменів прихильно, а то й похвально, зареагували на збройні акції американських військ у Перській затоці, велика кількість з них не є вдоволена політикою Адміністрації президента Роналда Регена. Велике число конгресменів з обидвох партій пропонують тісніші зв'язки між Білим Домом Конгресом у вирішуванні питань політики у Перській затоці.

„Динаміт"...

(Закінчення зі ст. 2)

дих дикунів. Із 145 затриманих — 120 у віці від 15 до 18 років. 90 у вільний від 'фанатування' час відвідують загальноосвітні школи. Працюють восьмеро. Не працюють і не вчаться четверо".

Далі Медведєв подав цікаві деталі про окремих юнаків та їх 'озброєння'. „Варто, -пише він, з деякими познайомитися ближче. В. О. Зуєвича, учня групи С-21 будівельного технікуму і його сусіда по будинку Ч. 3 на вулиці Малишка, учня СПТУ — 22 І. Коновала, було вилучено солдатські ремені. Учень СШ Ч. 29 К. Скалевський приготував сувенір у вигляді гайки з біло-голубою стрічкою. Можна було б віддати найчільніше місце в цій ганебній (це думка вислужника окупанта Медведєва — О. Т.) першості Ю. Поцілуйку, що проживає по вулиці Д. Бєдного, 18—А, кв. 65, котрий прийшов на вокзал з ножем і шматком капронового троса, якби того вечора залишився вдома С. Ханюченко, учень Немішалійського сільськогосподарського технікуму. Йому вдалося побувати в міліції двічі-і 26-го і 27-го. В Ханюченка також вилучено холодну зброю..."

Про це, що затримані не „хулігани", як їх називає автор репортажу, свідчать дальші рядки ним написані, очевидно зцензуровані, дещо із конверсації арештованих з міліцією: „Дехто із затриманих підлітків вирішив продемонструвати співробітникам міліції непересічні знання короткого курсу суспільствознавства і голосом повним обурення в найкращих громадських почуттях, проголосив, що оскільки в нашій країні демократія, то він може робити ж все, що заманеться. Юний суспільствознавець, певно, переплутав демократію з анархією, бо демократія тим від останньої й відрізняється, що дозволяє особистості користуватися повною свободою в межах, коли ця свобода не шкодить іншим членам суспільства..."

Треба сумніватися чи затримані студенти були аж такі наївні та нетямущі щодо демократичних прав, як це підмітив Медведєв. Ця українська патріотична молодь вийшла на вулиці і залізничу стацію Києва, щоб задемонструвати перед окупантом України та пригадати, що український нарід вже має досить накиненої „дружби" і „братерства" з російськими імперіялістами. Українська молодь і особливо симпатики спорту в ім'я демократії, про яку згадав Медведєв, запитують врешті: чому це найкращі футбольні дружини України змушені грати ч спільній лізі СССР, адже Українська ССР числиться ніби держава, є членом засновником ООН? Чому спортовці України не можуть репрезентувати України на світовій Олімпіяді, футболісти в грах за чашу світу?

Ось це важливіші фактори київської демонстрації. Але про це Медведєв не міг написати. Дарма, — він ніби з радістю написав. „Цього разу 'динаміт' не вибухнув". Вправді він не вибухнув, одначе, як виглядає це може статися в недалекому майбутньому. Це і відмічує Медведєв, бо далі він пише: „Вірніше, не дали йому вибухнути. Міліція зробила свою справу бездоганно. Та чи можна вважати нормальним становище, коли відвернути біду від дітей та підлітків можуть тільки об'єднані сили міліції, внутрішніх військ оперативних комсомольських загонів?"

І тут мусимо признати рацію Медведєву, це не є нормальне становище, воно не було досі, не зважаючи на пропагандивні гасла і кличі „братерства й дружби" між народами СССР, якими вже 70 років послуговувалися російські імперіялісти.

Український нарід є відомий в Европі, як один з найбільш гостинних і завжди радо приймає гостей інших народів. Якщо ця гостинність перервалася в цьому випадку до прибулих москвичів, чи це означає, що „братія перестає мовчати собі, витріщивши очі".

...Отечество так любить,
Так за ним бідкує,
Так із його, сердешного,
Кров, як воду, точить!..
А братія мовчить собі,
Витріщивши очі!

(Т. Шевченко, „Сон" 1844)

Помер Р. Дубляниця спортовець-журналіст

Чикаго. — Неждана вістка облетіла місцеву українську громаду в четвер, 14-го квітня ц.р., що помер відомий громадський та спортовий активіст Роман Дубляниця-Дублен. Заупокійна Панахида була відправлена в неділю, 17-го квітня ц.р., в похоронному заведенні Музика і Син, а похорон відбувся з того ж заведення в понеділок, 18-го квітня ц.р., до катедри св. о. Миколая та відтак на цвинтар св. О. Миколая.

Св. п. Р. Дубляниця народився в Україні, до гімназії ходив у Раві Руській та Перемишлі, а матуру здавав у Ярославлі. Вищі торговельні студії розпочав у Відні, закінчуючи їх ступенем магістра економії в Тюбінгені.

З ранньої молодости мав замилування до спорту, а зокрема до копаного м'яча, вибившись на чільне місце як воротар в Україні та в таборах ДП у повоєнній Німеччині. З переїздом до ЗСА замешкав у Чикаго, де включився активно в життя української громади спеціяльно в її спортову ділянку. Від 1953 року провадив кожного тижня радіопрограмою „Спортова година", дописував на спортові теми до різних українських газет і журналів, а від 1975 року зараховувався до співпрацівників пресового агентства Ассошієйтед Пресс. Стежачи за спортовою активністю в СССР протягом майже 40 років та будучи репортером на кількох Олімпіядах, Пан Американських Ігрищах та футбольних мистецтвах світу Р. Дубляниця минулого року видав англомовну книжку про спорт в СССР п.н. „Правда про брехню".

Покійний залишив у смутку своїх рідних: дружину Ірену, сина Ярка з родиною та дочку Ілляну з родиною.

Св. п. Р. Дубляниця

Владика...

(Закінчення зі стор. 1)

православ'я. — Владика Мстислав вважає, що вся українська суть Тисячоліття Християнства українського народу є імперативом для всеукраїнського святкування того великого ювілею. Владика пригадав про його раніші заклики про потребу видання спільного послання, підписаного ієрархами всіх Українських Церков і об'єднань, що й віддзеркалюватиме цю всеукраїнську есенцію ювілею. Очевидно, не виключається окремих святкувань, — по країнах, містах, громадах, парафіях, але „там, де треба виступити разом — з різних причин — треба таки виступити разом".

Першою такою нагодою може стати Молитовний День, вибраний комітетом на неділю, 29-го травня, для відповідних церковних відправ по всіх громадах країни. Плянуються також соборні молебні на цей день, що Владика Мстислав підтримує, зазначуючи при тому, що добре було б до того дня виготовити власне спільне соборне послання. Про це, до речі, Владика Мстислав говорив у своїй проповіді наступного дня під час поминальних Богослужінь у Провідну Неділю біля церкви-пам'ятника св. Андрія в С. Бавнд Бруку.

В цьому дусі закінчились розмови представників крайового комітету з Владикою Мстиславом.

В. Білик...

(Закінчення зі стор. 1)

цих зборів, який апробовано без змін.

Короткі звіти з діяльности Округи за минулий рік склали члени Управи. В. Білик звітував про організаційну працю, про участь в нарадах голів Округ, яка відбулася на Союзівці, співпрацю з іншими округами і про участь секретарів відділів Округи в семінарі про впровадження нових кляс забезпечення і нової книжки вкладок з новими нижчими вкладками для всіх грамот забезпечення, виданих після 1-го вересня 1988 року.

Короткий звіт з праці склав секретар Округи О. Зубрицький, а після нього за неприявну Г. Гаврилюк склав звіт касира В. Білик.

Звіт з перевірки діловодства Округи здала голова Контрольної комісії П. Балутянська, яка після короткої дискусії над звітами запропонувала уділити абсолюторію уступаючій Управі. Учасники зборів схвалили одноголосно абсолюторію із признанням за виконану працю Управі.

Головний секретар УНСоюзу Володимир Сохан склав подяку Управі за віддану працю та секретарям відділів за придбання у звітовому році 36 нових членів. Членів приєднали: В. Білик (Відділ 170-ий) — 9 членів, С. Раєн (Відділ 171-ий) — 9 членів, Марія Савчак (Відділ 25-ий) — 8 членів, Микола Шеремета (Відділ 70-ий) — 4 члени, Степан Островський (Відділ 270-ий) — 3 члени і Богдан Ясінський (Відділ 287-ий) — 3 члени. Далі у своєму слові В. Сохан поінформував учасників зборів про широку діяльність УНСоюзу та найбільше уваги присвятив новим клясам та новим грамотам, що їх впровадив УНСоюз з 1-им вересня 1987 року. В. Сохан також розказав про працю УНСоюзу в ділянках оборони українського імені, допомоги дисидентам в Україні та цілому українському народові в змаганнях до волі.

Після доповіді В. Сохан дав вичерпні відповіді та вияснення на цілий ряд запитань учасників зборів.

Обговорення пляну праці на 1988 рік провів голова В. Білик, який вкінці свого слова закликав всіх секретарів та інших урядовців відділів посилити організаційну працю УНСоюзу та включитися у місцеві та крайові відзначування 1000-ліття Християнства України.

Учасники зборів ще довго після їх закінчення вели розмови на союзові та громадські теми при смачній перекусці, що її приготовила Галина Білик.

Виставка у Торонтонському університеті

У зв'язку з відзначенням Тисячоліття християнства в Україні в науково-дослідній бібліотеці ім. Дж. П. Робартса Торонтонського університету Товариство українських бібліотекарів влаштувало семитижневу репрезентативну виставку (від 11-го січня до 28-го лютого ц.р.). На виставці були зображені різні аспекти України з наголосом на вплив християнства на культурний та політичний розвиток Руси-України. Крім загальної історії була заступлена історія церкви, церковна архітектура і література, малярство, музика, портрети і біографії визначних церковних діячів, зразки зруйнованих комуністами церков — архітектурних шедеврів України, а також українська церква у діяспорі.

Першу частину цієї виставки творила самітня, але видна ґабльотка при південному вході до бібліотеки. В горішній частині за склом виднів великий напис по англійськи „Тисячоліття Хрищення України, 988-1988". Під цим написом наліво картина кисти Юрія Козака, яка зображує хрищення киян у Дніпрі; побіч і внизу картини ілюстрований матеріял, мапи, на яких представлені етнографічні кордони України та політичні Української ССР, які глядачеві показують, де та Україна знаходиться та який її розмір у порівнянні з сусідами. Тут вже відкритий історичний атляс України та декілька інформацій про виставлені експонати.

Основна виставка знаходиться всередині вестибюлю бібліотеки, місце спеціяльно призначене для тих цілей, де півколом розставлені ґабльотки-стояки для приміщення експонатів. Перша ґабльотка зліва зображує Київ з його Гіркою та статуєю князя Володимира — хрестителя України, вид на Дніпро та декілька ілюстрацій із раннього християнства України та монет кн. Володимира Вел. Внизу, по обох боках — репрезентативні твори з історії України і Києва.

Наступна ґабльотка зображує з одного боку українську церкву в діяспорі, а в тому і в Канаді та ризи українського священика. На другому, зовнішньому боці, знищені церкви Києва а також нововидана книжка

Перша ґабльотка при головному вході до бібліотеки ім. Дж. П. Робартса. Це одна з 12-ти ґабльоток виставки, присвяченої 1000-літтю Християнства в Україні.

О. Іванусева „Церква в руїні", де показані знищені українські церкви на західніх українських землях під Польщею. Наступна ґабльотка — це історія української церкви з зовнішнього боку та ґабльотка іконографії з внутрішнього півкола. Тут знову ж великий напис англійською мовою „Тисячоліття Хрищення України". Праворуч — великі фотографії монументальних українських церков Києва, Чернігова, Львова та інших міст, які А. Григорович привіз з України. Півколо закінчується знову двома ґабльотками, де на одній зображена архітектура київської св. Софії, її фрески та історія цієї найстаршої перлини середньовічної української архітектури. Вона також була призначена на знищення, і тільки завдяки протестам західніх архітекторів та знавців мистецтва її вдалося зберегти від большевицького вандальства.

Є тут і твори церковно-релігійної музики визначних композиторів Д. Бортнянського, М. Березовського та інших. З зовнішнього боку — портрети видатних церковних діячів та друкарське мистецтво. Посередині цього півкола ґабльотка зі старими виданнями — стародруками та пізніші видання Києво-Печерської лаври й Могилянської академії XVII-XVIII століть.

Книжки на виставці здебільша західніми мовами про Українську Церкву чи з історії України, щоб показати, що не бракує матеріялів про Україну і західньоевропейськими мовами, які є присутні для канадського читача. Але є там також твори українською мовою, які мають подвійні заголовки: в додатку до українського — німецькою, англійською, французькою, італійською тощо. Вони лежать розкинені, щоб відвідувачі виставки бачили й розуміли про що та книжка говорить. Були також й українські книжки, але тільки репрезентативні або своїм гарним виглядом, або розміром і тоді побіч них були англомовні пояснення. Спеціяльно приготованих коротких, але змістовних пояснень було доволі, щоб відвідувачі не тільки оглядали, але могли довідатися, що собою ті експонати представляють.

Виставку офіційно відкрив 20 січня міністер громадянства Онтаріо Джері Филипс при співучасті віцепрезидента Торонтонського університету Ґордона Крессі та директора бібліотеки Керол Мур. Програмою проводив голова Товариства українських бібліотекарів Андрій Григорович. Він зробив короткий вступ до святкувань тисячоліття християнства Руси-України, підкреслюючи, що в цей час Москва ще навіть не існувала. Він також відчитав привіти від прем'єра Канади Б. Малруні й від Федерального посла з Торонто українця Андрія Вітра. Професор Орест Субтельний з університету Йорк подав короткий історичний огляд християнства в Україні та української церкви, підкреслюючи переслідування колись за царату і тепер совєтським режимом. Між іншим, він заявив, що не зважаючи на всі ті переслідування і вандальське нищення церковно-релігійних пам'яток в Україні, яка становить 20 відсотків населення СССР, Україна має 45 відсотків усіх церков Совєтського Союзу. Директорка бібліотеки Керол Мур підкреслила, що україніка нараховує понад 11 тисяч назв, яку репрезентує два великих томи бібліографії „Україніка" опрацьованих проф. історії України Павлом Маґочі. Оба ці томи знаходилися пізніше у першій ґабльотці при головному вході до бібліотеки. Ця колекція є гордістю університету і вона доступна всім громадянам, а не тільки студентам.

Відкриття виставки відбулося дуже пристойно при наявності понад 200 осіб — професорів, бібліотекарів, студентів та громадянства взагалі. Виставка втішалася великою популярністю, про що свідчать численні вписи і завваги до книги відвідувачів. Один із них звернув увагу на те, що на виставці немає зарепрезентованої протестантської церкви в Україні, яка, зокрема тепер, є дуже активна і переслідувана. Але сталося це не з вини організаторів виставки, а тому що в бібліотеці немає відповідно зарепрезентованої літератури про протестантські церкви в Україні.

Значення такої виставки в університетській бібліотеці важко переоцінити. Це щось, що мимоволі впадає в очі всім, що проходять попри неї, а мусять проходити усі відвідувачі бібліотеки — студенти, які у свій час будуть керувати державними справами. І тут уже хоч би із самих написів вони довідуються, що десь є такий край, що називається Україна та що він має вже за собою понад 1000-річну історію. Кольорові мапи та долучені інформації, хоча й дуже ляконічно, але все ж таки пояснюють різні моменти з історії України. Така виставка — це свого роду зорова лекція з історії України.

Цілу виставку підготовив окремий комітет Товариства українських бібліотекарів, який складався із голови А. Григоровича, Люби Пендзей, яка фактично піддала думку влаштувати таку виставку і зорганізувала цей комітет, Джойс Чирської, Світлани Грибінської, Стефанії Гурко та автора цих рядків, очевидно, усі з бібліотеки Торонтонського університету. У праці над виставкою брали участь усі члени цього комітету, А. Григорович заставив до праці навіть членів своєї родини.

Більшість ілюстративного матеріялу виставки, зокрема з іконографії та світлини величавих церков з України, — це власність А. Григоровича; книжки — в основному з університетської бібліотеки, доповнені з книгозбірень поодиноких членів комітету, церковні ризи — це власність Святомиколаївської церкви в Торонто, а картина Хрищення Руси-України — дар Української Кредитової Спілки в Торонто.

Василь Верига

Шевченківський концерт школи українознавства у Вотервліті

Заходом батьківського комітету школи українознавства у Вотервліті відбувся тут 20-го березня шевченківський концерт у залі Українського Клюбу. Учителька Наталія Рубич відкрила його вступним словом. Учениця шостої кляси Таня Мандзій прочитала гарно опрацьовану доповідь про життя Тараса Шевченка. Шкільний хор під проводом Ярослава Кушніра проспівав „Заповіт", пізніше „Наш отаман Гамалія", „Реве та стогне", „Перебендя" і „Садок вишневий". Діти з передшкілля виконали збірну декламацію „Поклін тобі, Тарасе". Англомовна кляса продеклямувала поеми „Вечір" і „Українське село". Діти з першої кляси продеклямували „У нас сьогодні Шевченкове свято". Діти з другої кляси — „Наш батько" і відспівали „Слава Кобзареві". Діти третьої кляси виконали збірну декламацію „Гамалія". Христіян Спяк (п'ята кляса) продеклямував поему „Розрита могила", учениці п'ятої кляси Кася Клим — поему „Княжна", Леся Філь — „Доля". Шоста кляса виконала збірну декламацію „Чигирин". Дві учениці з сьомої кляси прочитали двома мовами про життя і значення Шевченка. Учениця Люба Мандзій продеклямувала поему „Село". Голова батьківського комітету І. Філь подякував усім за співпрацю й участь. Українським національним гимном закінчено концерт при виповненій залі. На сцені виднів портрет Тараса, прибраний вишиваним рушником і квітами. Учительки багато попрацювали, щоб діти так гарно виконали твори поета, великого приятеля дітей, що так багато місця присвятив їм у своїх безсмертних творах. У концерті взяло участь 45 дітей зі школи і 11 з передшкілля. Учительки, батьківський комітет і діти вложили багато праці, щоб усе випало якнайкраще, за що належиться їм подяка. Наші батьки з цілої околиці повинні подбати, щоб їхні діти обов'язково навчалися в цій суботній українській школі для цілої округи.

Учасник

ТРИ ДНІ СВЯТКУВАНЬ

До інформації про святкування Тисячоліття Християнства в Україні Українською Православною Церквою в ЗСА („Свобода" з 14-го квітня ц.р.) слід додати, що ці святкування проходитимуть на протязі трьох днів — 5-го, 6-го і 7-го серпня ц.р. в Українському Православному Центрі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. — Ред.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СОФІЯ КУЦА, член УНС Відділу 76-го ім. св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж., померла 25-го січня 1988 року на 95-му році життя. Нар. 1892 року в Галичині. Членом УНС стала 1923 року. Залишила у смутку доньку Марію Форте, сина Йосифа, брата Михайла Демчик, сестру Юлію Смотіла, 4-ох внуків і 5-ох правнуків, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Гейтс оф Гевен, в Гановері, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Юлія Демчук, секр.

ВОЛОДИМИР ХІМКА, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Січ" у Форд Си: Па., помер 12-го березня 1988 року на 71-му році життя. Нар. 25-го вересня 1917 року у Форд Сиіті, Па. Членом УНС став 1938 року. Залишив у смутку дружину Генрістту, доньку Патришу, сина Ричарда з родиною і двоє внуків. Похорон відбувся 15-го березня 1988 року на Українському цвинтарі у Форд Сиіті, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Турко, секр.

ВІЛЛІЯМ Г. ЛЄОНАРД, член УНС Відд. 217-го ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., помер 21-го лютого 1988 року на 73-му році життя. Нар. 8-го вересня 1914 року. Членом УНС став 1974 року. Залишив у смутку дружину Шарлотту, доньку Беверли Дащичак, синів — Айке і Бруса; дев'ять внуків, 4-ох правнуків, брата Дамеса і дві сестри Ельму Вайт і Берту Бабкок. Похорон відбувся 24-го лютого 1988 року на цвинтарі Св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 1-го ТРАВНЯ 1988 р.

Чикаґо, Ілл. Загальні збори Т-ва ім. Е. Коновальця 423 Відд. о год. 1-ій по пол. в домівці Суспільної Опіки при 2355 В. Чикаґо вул. Проситься взяти участь у цих важливих зборах. Раніше подана дата 30 квітня 1988 р. була помилковою. — Ю. Юринець, гол., Юлія Назаревич, секр.

НЕДІЛЯ, 1-го ТРАВНЯ 1988 р.

Вілліямставн, Н. Дж. Річні збори Т-ва Україна 261 Відд. о год. 9:30 ранку в приміщенні УКЦеркви свв. ап. Петра і Павла, Блек Горс Пайк. Присутність всіх членів обов'язкова. — П. Аркотин, секр.